

Avtorica risbe: Sara Tašner

Gori, gori

Kadar v večstanovanjskih stavbah zagori,
gasilec urno se mudi,
da požar se čimprej pogasi.

»Pohiti, zdaj ni pravi čas za telefon,«
kriči še mama,
tako pojavi se pravi bombardon.

Iz 15. nadstropja po stopnicah hitro dol,
do zasilnega izhoda
in nato na varno do drugega brloga.

Že odvijajo cevi,
»gasilni aparat podaj, saj urno se mudi.«
Več jih je, boljše je,
ker rešijo lahko nas vse.

Požar počasi že pojenja,
mi vsi veseli smo,
saj gasilci nas rešili so.

Gasilci genialci so ta pravi,
ker rešijo vsako nam nevarnost,
ki se pojavi.

Lahko je hobi al' poklic,
toda v sili ,
vsak gasilec dosegljiv je na klic.

Ana Dvoršak, 7. c

POŽAR V STANOVANJSKEM BLOKU V RAZVANJU

Pred nekaj dnevi me je obiskal bratranec Miha, ki živi v bloku v Razvanju v Mariboru. Pričel mi je pripovedovati, kaj se mu je pripetilo prejšnji mesec. Ob tem pa sem se začela spraševati, ali je v takšnih in podobnih večstanovanjskih objektih res dobro poskrbljeno za požarno varnost.

Pričel je: »Prišel sem domov iz šole, ker mame in očeta ni bilo doma, sem se odločil, da si sam pripravim kosilo. Odločal sem se med pico in ocvrtim zrezkom ter krompirčkom. Ampak nekako sem si zaželel zrezek. Hitro sem pripravil vse potrebno in na plinski štedilnik nastavlil posodo in vanjo nalil olje.« V tem trenutku pa me je opozoril, naj ga pozorno poslušam, pomislila sem, da se mu le ni zgodilo kaj hujšega. Prisluhnila sem in nadaljeval je: »V vroče olje sem položil zrezek, ter ga dobro pazil, saj mi je mama vedno govorila, da kadar kuham, moram paziti, saj se olje lahko vžge. Ko je bil zrezek pripravljen, sem vzel samo še krožnik in kečap iz hladilnika. Vse skupaj sem odnesel v dnevno sobo, prižgal televizijo in pričel uživati ob hrani in dobrem filmu. Pozabil pa sem, da nisem ugasnil štedilnika. Po približno petnajstih minutah pa me je dosegel zadušljiv dim. V kuhinji je olje že močno gorelo in dim se je širil po vsem stanovanju.« Morala sem ga prekiniti, saj me je preveč skrbelo zanj. Nato mi je pripovedoval naprej in povedal, da je najprej poskušal požar pogasiti sam, saj je nekaj osnov, kako pogasiti požar, ki ga zaneti olje, poznal iz šole. Zato je vzel odejo in z njo pokrival posodo, toda bilo je premalo, požar se je po nekaj trenutkih ponovno razplamtel. Poskušal se je spomniti, ali imajo v stanovanju nameščen gasilni aparat. Ugotovil je, da so gasilni aparati nameščeni le na hodniku. Do vrat pa ni mogel več priti,

saj bi ga lahko zadušil dim. Zato je odprl vrata na balkon ter šel ven in poklical na 112. Povedal je, kje se nahaja, za kakšne vrste požar gre, koliko poškodovancev je in podobno. Takoj ko je odložil telefon, je zaslišal zvok sirene. Vedel je, da bodo gasilci hitro pri njem, medtem pa se je požar neusmiljeno širil po kuhinji. Ker živi v petem nadstropju, so gasilci potrebovali lestev ter najprej oskrbeli njega. Spustili so ga na varno, na tla in ga predali reševalni službi. Utrpel je le nekaj manjših opeklin in omotico zaradi dima. Gasilci so požar hitro pogasili in preprečili, da bi prišlo do hujše katastrofe. Miha mi je ob tem povedal, da bi se vsem gasilcem rad neizmerno zahvalil ter da si česa podobnega ne bo nikoli dovolil več storiti, saj bi lahko pogorelo njegovo stanovanje ter še katero drugo.

Sama pa ob tem vendarle nisem razmišljala, da je vsega kriv ravno on. V najinem nadaljnjem pogovoru sem razmišljala predvsem o nameščenosti gasilnih aparatov le ha hodniku, v enem nadstropju pa je osem ali deset stanovanj in nikoli ne vemo, kaj se lahko pripeti. Zato bi bilo najbolje, da bi vsako stanovanje imelo svoj gasilni aparat, saj bi tako bilo za varnost s tega vidika poskrbljeno. Nato pa sva razmišljala še o zasilnih stopnicah, zbirni točki in evakuacijskih načrtih ter vajah. Ugotovila sva, da v njihovem strnjenem blokovskem naselju ni zasilnih stopnic, zbirno mesto tudi ni označeno s primernim piktogramom, evakuacijski načrt je nameščen le v pritličju, vaj pa ne izvajajo. S tem bi bilo potrebno seznaniti številne lastnike blokov in stanovanj, saj bi morali za njih pripraviti predavanja o požarni varnosti v blokih. Z njimi izvesti evakuacijo enkrat ali dvakrat letno, ter namestiti načrt evakuacije v vsako stanovanje prav tako kot gasilne aparate. S tem bi rešili marsikatero tragedijo in požar. Če pogledamo z Mihovega vidika, bi požar v začetni fazi z gasilnim aparatom najverjetneje lahko pogasil sam.

Kljub temu pa ne smemo pozabiti, da so gasilci za ta dela zadolženi večinoma kar sami, zato bi bilo dobro, da bi jim na pomoč priskočili tudi ljudje, ki so kaj podobnega sami doživeli, in ozaveščali ljudi o požarni varnosti v večstanovanjskih stavbah. Če bodo namreč nas mlade učili, kaj storiti v takšnih primerih, bo včasih veliko lažje.

Ana Potočnik, 9. a